

«در کاب حسین»

«نُسَيْرِينْ قَمِّ، حُرْبِنْ زَيْدِ رَبِّي وَ مَنْ»

مسلم بن عقیل، سهشنبه هشتم ذی الحجه، از کوفه به آسمان پرواز کرد.

قیس بن مسیر صیداوی، سهشنبه هشتم ذی الحجه از مکه به سمت کوفه تاخت.

حسین علیه السلام سهشنبه هشتم ذی الحجه به سمت کوفه به راه افتاد.

و کاروان زهیر بن قین در راه بود.

کمی دورتر از کاروان سرمهای آزاد.

اگر کاروان کبوترها استراحت می کرند، زهیر فرمان حرکت می داد.

اگر کاروان ماهی های تشنۀ اقیانوس در حرکت بودند، دستور استراحت می داد.

بگذار بگذارند... بگذار دور شوند... هر چه بیشتر، بهتر. که راه ما از هم جداست..

زهیر با خود می گفت و دو کاروان به کوفه نزدیک تر می شدند.

بادیه نشینان به کاروان حسین علیه السلام می پیوستند و دو کاروان از یک مسیر به دو راه مختلف می رفتد.

راه آسمان از کدام طرف است زهیر؟؟! یادت رفته؟؟! سلمان به تو چه گفته بود در جنگ روم؟

دو کاروان در این بیابان بی انتها به جای رسیدند که زهیر چاره ای جز چادر برافراشتن در مقابل چادر حسین علیه السلام نداشت..

امام آب است، آبی ست، آسمان است..

امام اگر به تمامی صحراء نبارد، گرمای دوزخ زمین و زمینیان را می سوزاند..

امام رود است، رودی که رو به چادر زهیر جاری می شود. رودی که به قلب زهیر سرازیر می شود و به سمت آبی اقیانوس می رود.

زهیر در قلب داغ بیابان، از هر چه که دارد، زن و مال و پیوندان جدا می شود و رو به قلب آبی آسمان پرواز می کند.

کبوتر شکسته بال را امام زیر بال و پر می کشد؛

نگاه نکن که تاکنون از بیراهه آمده ای، بین چه کسی برایت آغوش گشوده.....

کاروان کبوترها به سمت کوفه می روند و کاروان حُر، از کوفه بیرون می آید.

بازارین لوجه و حضرت تمام

پیش از روبارویی دو کاروان، خبر شهادت مسلم و هاتی و قیس به امام می‌رسد.

امام خبر را به کاروانیان می‌رساند و بیعت را از ایشان بر می‌دارد؛ همه پراکنده می‌شوند.

همه از سایه‌سار او بازمی‌گردند به داغی دوزخ...

همه، جز کبوترهای جلد آسمان آبی مهربانی امام.

در قلب تفییده بیابان دو کاروان به هم می‌رسند.

خر به امام می‌رسد یا امام به خر؟؟؟

تو به امام رسیدی یا امام به تو؟

امام، تو و تمام سپاهت را سیراب می‌کند؛ مردم اگر بخواهند او تمام زمین را هم سیراب خواهد کرد.

می‌ایستی و پشت سر امام نماز می‌خوانی.

از خود می‌پرسی این چشم، این خنکای باران‌گونه در این بیابان چه می‌کند؟

حسین علیه السلام می‌گوید: «من آمدام چون شما خواسته اید اگر نمی‌خواهید بر می‌گردم».

زیر لب از خود می‌پرسی من اینجا چه می‌کنم؟

نامه‌های کوفیان را مقابله بر زمین می‌ریزند.

تو می‌گویی: «من به کسی نامه‌ای ننوشته‌ام و وظیفه دارم شما را به کوفه ببرم»

امام راضی نمی‌شود.

از امام می‌خواهی به راهی غیر از مدینه یا کوفه برود.

دو کاروان به سمت کربلا به راه می‌افتد.

زهیر با امام می‌گوید بباید اینجا کار را پکسره کنیم؛

امام اما آغازگر جنگ نخواهد بود..

آه.. خر! تو اینجا چه می‌کنی؟

من برای جنگ نیامده‌ام.... پس این هزار سرباز را برای چه آورده‌ای؟

من به کسی نامه ننوشته‌ام... ننوشته باشی، تو نمیدانی کدام طرف حق است؟

داری دوپاره می‌شوی خر..

روحت به سمت آسمان پر می‌کشد و جسمت ریشه‌هایش را در خاک می‌دازد! تو مردی آزادی.

برای خرید روح مردان آزاد بهایی وجود ندارد.

بازارین پر حضرت تمام

پس این زیاد تو را به چه بهای خریده جز فرماندهی کل سپاه؟ شیطان تو را به چه بهای خریده جز وهم؟
تو فرمانده سپاهی هستی که همین حالا هم در دوزخ است.

ابن زیاد فرمان تازه‌ای فرستاده: «هر کجا هستی به حسین سخت بگیر و او را در زمینی بی‌آب و علف متوقف کن!»
این شمشیر را برای چه تیز کرده‌ای خر؟
داری دوپاره می‌شوی.....

اگر در نماز به او اقتدا کرده‌ای در مرگ هم به او اقتدا کن!
اگر از زیر سایه‌اش بیرون بروی تشنگی تو را می‌کشد.
ازاد شو از این بند خر...!

در دوم محرم الحرام سال ۶۱ هجری کاروان امام به کربلا رسید و صبح روز دهم محرم، حرب زید ریاحی به امام پیوست.
هزارها سال است که ایستادم به تماشا..

به تماشای پرکشیدن زهیر.. به تماشای پرواز خر...
هزارها سال است...

در تاریخ همیشه عده‌ای به تماشا مشغولند در مقائل نوشته شده از مردانی که گفته‌اند در کنار کاروان حسین علیه السلام میرفتیم
تا بدانیم عاقبتیش چه می‌شود...
همین! فقط می‌خواستند تماشا کنند...

ای وای که تاریخ تماشاگران را نمی‌بخشد...! ای وای بر من که تماشاگر مانده‌ام...!
هزار روضه شنیده‌ام؛ ازad پریدن خر را و زنجیر گشودن زهیر را...
نگاه کرده‌ام و نگاه کرده‌ام و یک قدم نزدیکتر نشده‌ام!
تماشا کرده‌ام و به تو نرسیده‌ام
تماشا کرده‌ام و از تو گذشتہام یوسف...!
آه از دلی که صدایت را شنید و نجنبید!
آه از من!

اللَّهُمَّ اجْعِلْ عَوَاقِبَ أَمْرِنَا خَيْرًا

